

FELKESZÜLT A TERMELÉSRE és napokon belül megkezdí munkáját A KONZERVGYÁR

A hosszú, sokablakos tereben még némán pihennek a gépek: a borsóhámozók, osztályozók, előmelegítők, sterilizálók — de már kijavítva indulásra készek. A következő héten megkezdí munkáját — a borsókonzervek készítését — az Első Kecskeméti Konzervgyár szegedi fióktelepe. A Szeged és Makó környéki dolgozó parasztnak termelésüket dolgozzák fel. A napokban már meg is érkezik az első borsószállítmány.

A főzteremben a gyár két villanszerelője áll a létrán. Péter Pál előveszi zsebéből a szigetelészalagot és nagy gondnal rúcsavar belöle az összekötött vezetékre.

— Alépitjük a rossz villanykálózatot az indulás idejére — beszél a csendes, még zajtalan tereben —, hogy ezzel is csökkentjük a termelési költséget. Az egész munkánk azért lértünk, hogy olcsóbb konzerveket kapjanak a dolgozók.

Majd mosolyogva teszi hozzá, elektró középiskolába jár majd, hogy még jobban tudja szolgálni a népet.

A hároméves terv ajándéka: gépek

Az udvaron szénhalmok, a kásonok fűtéséhez. Odébb gépek rajától hangos egy másik épület. Ott a konzervdobozokat készítik, a berendezést a hároméves terv keretében kapta a gyár. Az elmúlt évben a konzervdobozokat máshonnan szállították a szegedi üzembe, most itt készítik. Ezzel is olcsóbb és könnyebbé lesz a munka.

Csillog a fényes padoglemez. Darabokra aprítja a gép, halálán zümög a villanyforrasztó — és elkészül a konzervdoboz. A dobozolóban mindenütt aszsongók, lányok végzik munkájukat a gépek mellett. Kétkilós dobozokat 6500-at, míg egykilós dobozokat 5800-at készítenek el naponta.

A zugó gépnél

Itt a tereben — az automata gumirozónál — dolgozik az ezüstshaju Török Ferencné és a fiatal Péter Gizella. A gumival ellátott konzervdoboz-tetők szorrenve hullanak a kosárba.

— Örömmel végezzük a munkánkat — beszél Török Ferencné a zugó gépe mellett — Mi is részt akarunk venni a munkaversenyben és már szervezzük is a brigádokat.

Péter Gizella is közbeszól: »Célt tűzünk ki magunk elé és meg is valósítjuk. Van értelme a munkánknak.« Majd azt mondják el, hogy Péter Pál át szerelte a gumirozógépet, eddig gáz, most már villany hajítja. Török Ferencné újból megszólal:

— Ott van, nézze a falon, amire dolgozunk. — Egy plakát volt, ezzel a felirattal: »Az öt éves terv sikeréért!«

Az első napon 615, most 1200 dohoz

A kész konzervdobozokat a rektárba viszik. Valóságos bádogdobozhegyek vannak ott. A százezernyi dobozt az indulásra készítették, hogy legyen mi-be tenni a feldolgozott borsót. Amikor a dobozolótérben újból keresztül megyünk, az aszsongók felénk fordulnak.

— Az előbb elfelejtettük megmondani: munkaversenyre hívtuk ki a nagykőrösi Gschwindt-féle

konzervgyárat.

De azt is örömmel ujságolják, hogy Hegedűs Mihályné ifjúnakánál milyen jó eredményt ért el a palástforrasztásnál. Először dolgozik gyárban. Az első napon 615 dobozt, most pedig 1200 dobozt forraszt meg.

— Szép itt az üzemben — mondja az ifjúnakáné. — Mindannyian növelni akarjuk a termelést.

Tervszerű gazdálkodás — 20 százalékkal olcsóbb konzerv

A szegedi konzervgyárban most készítik az ezévi termelési tervet. Már most megállapítá-

tó, hogy mintegy 35 százalékkal termelnek többet, lényegesen kevesebb költséggel, mint az elmúlt évben. A tervszerű, a szocialista munka teszi lehetővé — a Péter Pál, Török Ferencné munkája —, hogy az ezévi elkészített konzervek 20 százalékkal lesznek olcsóbbak, mint az elmúlt évek.

Telefon cseng az irodában. Azt adják hírül a gyár vezetőségének, hogy három nap múlva Szegedre érkezik az első borsószállítmány. A dobozolóban pedig ugyanakkor a munkabrigádok megalakításáról beszél egymással az automata gumirozónál Török Ferencné és Péter Gizella. (My.)

Több lesz a sötétszinű kardon és delén, szinesebbé lesz a kanavász

A textilgyárakban tipuskarton és típusdelént eddig egyáltalán nem készítették sötét színekben, úgy hogy — különösen a delén — inkább fehérenművarrásra volt alkalmas. Ezen a hiányon kívánnak most segíteni azzal, hogy a jövőben tipuskarton és delén 40 százalékat sötét alapon fogják nyomni. A közérdekű áruknál is növeljük a sötét színekben való előállítását, az eddigi 30 százaléktól 40 százalékra emeljük a sötét alapon való nyomást.

A kanavász festési aránya szintén megváltozik. A kanavászt főként parasztnak használják ágyneműre. Kétféle szövési módja van: keresztés, azaz kockába szőtt és csikos. Eddig a felület 25 százalékat

festették, a jövőben azonban a festési felületet 50 százalékra emeljük. Így a láncszálak (függőleges szálak) és vetélszálak (vízszintes szálak) negyed-negyed részét festik meg és a festés után szövik a kanavászt. Ennek eredményeként a kész kanavász színesebb lesz és sokkal ritkábban kell mosni.

A festési felület növeléséhez természetesen több festékre van szükség, ami költségemelkedéssel jár, ez azonban nem jelent áremelkedést. A színes kanavászok a régi áron kerülnek forgalomba.

Előleget kapnak a szerződéses magtermelők és a cukorrépa termelők

Június 1-én megkezdtek a csemegetengeri, sárgadinnye, görögdiinnye, tök és uborka, termelőknek holdanként 160, a paprika és paradicsomtermelőknek holdanként 320 forint kamatmentes előleg folyósítását.

Ugyancsak megkezdtek a cukorgyárak a szerződéses alapon termelt cukorrépaelőleg kiutalását. Azok a termelők, akik cukorrépájuk vetési és ápolási munkálatait befejezték, holdanként 24 kg., felerészben kristály, felerészben kockacukor előleget kapnak.

Moszkvai üzemek sikerei

A Sztálin nevet viselő moszkvai gépkocsigyár határidő előtt teljesítette a áprilisi tervet. Az önköltség csökkentése alapján az üzemben kb. egymillió rubel tervenfelüli megtakarítást ért el. Moszkva kievi kerületében kilenc gyár teljesítette az öt éves tervet. 32 vállalat termelése elérte az 1950-re tervezett színvonalat. Új sikereket ért el a moszkvai izzólámpagyár is. Határidő előtt teljesítették a négyhónapos tervet és egymillió rubel értékű terven felüli termelést értek el.

DOROZSMA gepállomást kapott

A dorozsmai népek összeszaladtak szombaton délelőtt a Batthyány-utcán a nagy pöfögésre. Az asszonyok a kerítés mögül leskelődtek, a gyerekek fölmásztak a kapu tetejére, az emberek pedig nekitámaszkodtak az utmentén a görbe akácfának és úgy néztek a hangos, vadonatúj traktorokat.

Dorozsma

gépállomást kapott. Nem volt üres ígérlet a kommunisták ígéréte, a zöldesbarnára lakkozott Hoffher-ek, a hatalmas ekék és tárcsák megérkeztek a faluba, de utban vannak a cséplőgépek is. Szepes Mihály elvtárs, aki az óbudai hajógyárból került ide vezetőnek, úgy dirigálja a masinákat, mint a huszár a lovát.

— Most próbáljuk a motorokat — szól ki a sűrű füstből mosolyogva. — A nyári munkákat, a tarlóhántást és a cséplést már is végezzük itt a környéken.

Zöld galyakkal

földszítve zörögnek ki a kövesutra a traktorok. Az elsőt Pacséri Mária vezeti, aki szentesi parasztlány és márciusban vizsgázott a székesfehérvári iskolában. Nevetve integet az utszéli ácsorgóknak és biztos kézzel irányítja a hatalmas gépet. Nyomában zakatolnak a többiek.

— Önálló üzem pártszervezetük lesz és tevékenyen bekapcsolódunk majd Dorozsma mozgalmi életébe —

mondja Szepes Mihály, aki időközben elkövekedik az udvarról. — Részt veszünk minden megmozdulásban, megszerettettük magunkat az idevalósiakkal.

A nézelődők

boldogan csorognak a Batthyány-utcán. Mindegyik érzi, hogy szombattól valami új kezdődött el Dorozsmán. Valami, ami eddig még nem volt és ami sok jót ígér és biztos jövőt tartogat minden dolgozó parasztnak számára.

Felhívás a cséplőgéptulajdonosokhoz

A cséplést végző motorokhoz szükséges üzem- és kenőanyagok tárolási munkáját befejezték az Ásványolajforgalmi N. V. és a MOLAJ vidéki lerakatain. Ajánlatos, hogy a géptulajdonosok már most kezdjék meg a birtokukban lévő tárolóedényük teljes feltöltését, nehogy a cséplés megindulásakor az eset-

leges szállítási nehézségek miatt üzemanyaghiány lépjen fel az egyes telepeken. Az üzemanyagot korlátozás nélkül, szabadon szerezhetik be a géptulajdonosok. Az üzemanyagvásárláshoz a helyi hitelvéleményező bizottság javaslata alapján az OSZH-nál gépenként 500 forint hitel igényelhető a cséplési időnyre.

MINTHA MINDENKI ÖSSZEBESZÉLT VOLNA

de ezzel sem elégszem meg. Örülök, hogy most 28 éves koromban nekem is alkalmam nyílt a tanulásra. Igaz, hogy az az idő, amikor nekem is tanulni kellett volna, már elmúlt, de az akaratom és tanulmánygyám még most is megvan. Pótolok mindent, amit akkor az átkos Horthy-rendszer szándékosan elmulasztott velem.

László Béla katona lesz. Öszre Kossuth Akadémiára készül. Röviden ennyit mond:

— Büszke vagyok, hogy most én is nemes célt szolgálhatok. Tiszt lehetek. Kitaratom kezem népünk ellenségét előtt a védeni akarom a dolgozó és tanulmánygyó társaim életét.

Farkas István elvtárs éjjelnappal épít. Nappal rakja a falat, kőmiveskalapáccsal a kezében. Dolgozik a három- és az öt éves terv sikeréért. Este könyvet és füzetet vesz a kezébe, tanul, a tudomány várát építi. Az öt éves terv végére építész-mérnök lesz. Nehezen várja az öszt, hogy Révai-iskolára mehessen s egy lépéssel közelebb kerüljön kitűzött céljához.

Bakaity László is itt áll a

csoportha tömörült beszélgetők között. Minden vágya, hogy egyszer majd a színpadra lépjen. Öszre színiakadémiára megy.

— Most már mehetek — mondja eléggülten —, tudom, hogy teljesülnék vágyaim, nincs már, aki elbuktasson az uton.

Gáti Gyula is lehet már technikus —, mondja egy fiatal osztálytársa. — Ő csak annyit mond, hogy »már az is lehetek«.

Napról-napra mindig jobban érlelődnek itt a tervek. Senki sincs itt olyan, aki már előre el ne határozta volna, hogy miért tanul most. Minden osztályban egyformán lelkes a hangulat. Ha végigjárjuk a termeket, erről tökéletesen meggyőződhetünk. Meglepőnek tűnik föl az egyforma lelkesedés. Mintha összebeszéltek volna itt mindenki. Pedig nem beszélt itt össze senki sem. Ezt csak az egyforma érzések és akaratok sugalmazzák, mert mindenki tudja már, hogy a vágyak teljesülnek.

Különös dicséret illeti itt a tanárokat is. Ők is tudják, miről van szó. Arról, hogy örökre eltemessék, soha visz-

szá ne hívja senki azt az időt, amikor még ők nem tanulhattak. Kiss elvtárs számtalantánár elmondja, hogyan lett ő tanár. Diákkorában uri házat asztalán hagyott maradékokból élt. Megszégyenítésért és kifigurázásért tanította az utak tőkfeju csemetéit. Nappal tanított, este tanulhatott csak. Két rossz között kellett választania: mindenáron tanulni, vagy lemaradni. Kiss elvtárs boldog, hogy mai tanítványainak már nem kell az ő sorsával számolni.

Bokor József történelemszakos tanár még egészen fiatal. Arca vidám, csak akkor komolyodik el, ha valaki a multat emlegeti. Egy mondattal elmond mindent:

— Diákéveimben sok csalódás ért. Nem egyszer áthúrták számításaimat, mindig csőbőrből-vödörbe estem.

Galambszegi József elvtársnak regényt lehetne írni sirmas életéről. Hányszor tették ki az egyetemről, főiskoláról, mert nem birta fizetni a magas tandíját. Aztán nyakába vette az országot, ment egyik iskolából a másikba, így lett tanár.

Ezek a tanárok és a többiek még emlékeznek a fojtogató sokra. Eppen ezért igyekeznek bemutatni tanítványaiknak közelebről a multat s kipoctani dolgozó társaikat a tudomány széles pályájára.